

2. Zarzut drugi: błędne zastosowanie art. 4 ust. 3 akapit pierwszy decyzji EBC/2004/3

- Strona skarżąca podnosi, że sporne dokumenty nie służyły do przygotowania konkretnych decyzji, lecz wyłącznie do ogólnego kształtowania opinii i informacji wewnątrz EBC.
- Ponadto nie można też przyjąć, że współpracownicy EBC pozwoliliby się zastraszyć możliwością ujawnienia dokumentów.
- Ponadto według obecnego stanu w kontekście spornych dokumentów nie należy obawiać się żadnego niewłaściwego wpływu strony trzeciej na obrady EBC.
- Ponadto EBC niedostatecznie uwzględnił i rozważył interes publiczny w dostępie do informacji.
- Wreszcie, to nie do EBC należy ocena, co wzbogaca debatę publiczną, lecz do prasy, co wynika z jej roli strażniczej („watchdog”) uznanej przez Europejski Trybunał Praw Człowieka.

⁽¹⁾ 2004/258/WE: decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/3) (Dz.U. 2004, L 80, s. 42).

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2017 r. – Institute for Direct Democracy in Europe/Parlament

(Sprawa T-118/17)

(2017/C 121/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Institute for Direct Democracy in Europe (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci E. Plasschaert i E. Montens)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2016 r. – w zakresie, w jakim (i) zawieszono w niej wypłatę dotacji za 2017 r., w tym wypłatę zaliczki, (ii) ograniczono kwotę zaliczki na dotację za 2017 r. do 33 % maksymalnej kwoty dotacji oraz (iii) uzależniono wypłatę kwoty zaliczki od przedstawienia dowodu udzielenia gwarancji na pierwsze żądanie – oraz w rezultacie art. I.4.1 decyzji o przyznaniu dotacji nr FINS-2017–28, stanowiącej załącznik do owej decyzji;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

a) *W odniesieniu do decyzji o zawieszeniu wypłaty dotacji za 2017 r., w tym kwoty zaliczki na rzecz IDDE*

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja narusza zasadę dobrej administracji oraz przysługujące IDDE prawo do obrony. W szczególności decyzja nie została wydana przez sprawiedliwy i bezstronny organ, a IDDE nie zostało należycie wysłuchane ani nie miało faktycznej możliwości odniesienia się do skierowanych przeciwko niemu zarzutów oraz odparcia ich.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja narusza art. 208 ust. 1 zdanie pierwsze zasad stosowania rozporządzenia finansowego, art. 8 lit. a) decyzji Biura Parlamentu Europejskiego oraz art. II.13.2 decyzji o przyznaniu dotacji. W szczególności wypłata dotacji za 2017 r. nie może zostać zawieszona w oparciu o zarzuty niesprawdzone, niezwiązane z ową decyzją i mające odnosić się jedynie do decyzji o przyznaniu dotacji za 2015 r. W dodatku wypłata dotacji za 2017 r. może zostać zawieszona jedynie na podstawie weryfikacji, którą w niniejszej sprawie już przeprowadzono i która ostatecznie nie potwierdziła zgłaszanych podejrzeń ani zarzutów. W konsekwencji zawieszenie musi zostać zniesione. Wreszcie podniesione podejrzenia i przypuszczenia nie są wystarczające, by uzasadnić jakiegokolwiek zawieszenie wypłaty.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że decyzja narusza zasadę proporcjonalności. W szczególności zakres przyjętego środka, tj. zawieszenie wypłaty dotacji za 2017 r., w tym zaliczki na tę dotację, jest całkowicie nieproporcjonalny do podniesionych podejrzeń i nieprawidłowości, nawet gdyby zostały one potwierdzone.
- b) *W odniesieniu do zawartego w decyzji limitu ograniczającego zaliczkę do 33 % maksymalnej kwoty dotacji oraz uzależnienia wypłaty kwoty zaliczki od przedstawienia dowodu udzielenia gwarancji bankowej na pierwsze żądanie*
1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja narusza zasadę dobrej administracji oraz przysługujące IDDE prawo do obrony.
 2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja narusza wymóg przedstawienia uzasadnienia, prawo do obrony oraz art. 6 decyzji Biura Parlamentu Europejskiego, art. 134 rozporządzenia finansowego oraz art. 206 zasad stosowania rozporządzenia finansowego.
 3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że decyzja narusza zasady równego traktowania oraz proporcjonalności. IDDE zostało potraktowane w sposób dyskryminujący i ze szkodą dla jego interesów w porównaniu z innymi fundacjami i partiami, które znajdują się w obiektywnie podobnej sytuacji.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2017 r. – M&T Emporia Ilektrikon-Ilektronikon Eidon/EUIPO (fluo.)

(Sprawa T-120/17)

(2017/C 121/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: M&T Emporia Ilektrikon-Ilektronikon Eidon AE (Saloniki, Grecja) (przedstawiciel: adwokat A. Spyridonos)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „fluo” – zgłoszenie nr 14 664 486

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 grudnia 2016 r. w sprawie R 863/2016-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odrzucono w niej zgłoszenie rozpatrywanego znaku towarowego, i dopuszczenie rejestracji znaku towarowego dla wszystkich objętych zgłoszeniem towarów należących do klasy 9 porozumienia nicejskiego;
- obciążenie EUIPO całością kosztów postępowania przed wszystkimi instancjami.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.
-